

Nincs többé kárhoztatás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 8:1-17

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1).

A Római levél 8. fejezete Pál válasza a 7. fejezetre, ahol kétségről, kudarcról és kárhoztatásról beszél. A 8. fejezetben azonban a kárhoztatás helyébe Jézus Krisztus által szabadság és győzelem lép.

A 7. fejezetben Pál azt adja tudtunkra, hogy ha elutasítjuk Krisztust, akkor az ott ecsetelt nyomorult állapotok jellemeznek bennünket. Szolgái leszünk a bűnnek, nem tudjuk azt tenni, amit választunk. A 8. fejezetben viszont kifejti: Jézus Krisztus szabadulást kínál a bűntől, valamint lehetőséget arra, hogy megtegyük a jót, amit szeretnénk, amit különben testünk megghiúsítana.

A fejezetet az apostol ezután szabadságunk végtelen árának érzékeltetésével folytatja. Krisztus, az Isten Fia emberré lett, mert csak így kerülhetett közel hozzánk, csak így lehetett tökéletes példaképünk és helyettesünk, aki vállalta értünk a halált. A „*bűn testének hasonlatosságában*” jött el (3. vers), következésképpen a törvény igaz elvárása beteljesülhet bennünk (4. vers). Más szóval, Krisztus lehetővé tette a hívők számára a bűn feletti győzelmet, illetve a törvény pozitív elvárásainak való megfelelést, nem az üdvösség eszközeként, hanem következményeként. A törvénynek való engedelmesség nem volt és soha nem is lehet az üdvösség eszköze.

Ez volt Pál és Luther üzenete, tehát legyen ez a mi üzenetünk is!

JÉZUS KRISZTUSBAN

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1). Mit jelent a „semmi kárhoztatásuk” kifejezés? Semmi kárhoztatás mire nézve? Miért olyan jó hír ez?

A páli levelekben gyakori kifejezés a „Krisztus Jézusban”. Ahhoz, hogy valaki Krisztus Jézusban legyen, el kell Őt fogadnia személyes Megváltójának. Az ilyen ember feltétel nélkül bízik Krisztusban és eltökéli, hogy úgy él, mint Ő. Szoros, személyes kapcsolata alakul ki vele.

„A Krisztus Jézusban” megfogalmazást Pál szembeállítja „a testben” kifejezéssel, valamint a 7. fejezetben ecsetelt tapasztalattal. Leírja, hogy a kárhoztatás alatt lévő ember, aki nem adta át életét Krisztusnak, még testi, vagyis a bűn szolgája, halálos ítélet alatt áll (11., 13. és 24. vers) és a „bűn törvényének” szolgál (23. és 25. vers). Nyomorúságos az állapota (24. vers).

Ám amikor átadja magát Jézusnak, azonnali változás következik be az Istennel való kapcsolatában. Míg korábban törvényszegőként elítélve, immár tökéletesen áll Isten színe előtt, úgy, mint aki sosem vétkezett, mert Jézus Krisztus igazsága teljesen befedi. Nincs már semmi kárhoztatása, de nem mintha hibátlan, büntelen vagy az örök életre méltó lenne (világos, hogy nem az), hanem mert Jézus tökéletessége áll helyette Isten előtt. Ezért nem éri többé kárhoztatás. A jó hírnek azonban itt még nincs vége!

Mi szabadítja fel az embert a bűn szolgaságából (Róm 8:2)?

Az „élet lelkének törvénye” itt Krisztusnak az emberiség megmentéséért hozott tervét jelenti, ellentétben a „bűn és halál törvényével”, ami által a 7. fejezet szerint a bűn uralkodik, majd halálba dönt. Krisztus törvénye ezzel szemben életet és szabadságot ad.

„Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van... Azzal ámítja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rablásának bilincseit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 394. o.). Szolgák vagyunk vagy Krisztusban szabadok? Honnan tudhatjuk biztosan?

AMI A TÖRVÉNYNEK LEHETETLEN

Bármilyen jó is a törvény (a ceremoniális és az erkölcsi vagy épp mindkettő), mégsem adhatja meg azt, amire leginkább szükségünk van, tudniillik, hogy biztosítsa megváltásunkat, vagyis megszabadítson a bűn okozta kárhozattól és haláltól. Ehhez Jézusra van szükségünk.

Róm 8:3-4 versei szerint mit tett Krisztus, amire a törvény természeténél fogva képtelen?

Isten gyógyírt biztosított azzal, hogy elbocsátotta Fiát a „*bűn testének hasonlatosságában*” és kárhoztatta „*a bűnt a testben.*” Krisztus testet öltése a megváltási terv fontos lépése volt. A keresztet méltán magasztaljuk, ám a megváltási terv megvalósításában éppen olyan jelentőséggel bír Krisztus élete „*a bűn testének hasonlatosságában*”.

Isten elküldte Krisztust, ezzel lehetővé vált, hogy megfeleljünk a törvény igazságos követelményeinek, vagyis hogy a törvény által elvárt helyes tetteket gyakoroljuk. „*A törvény alatt*” (Róm 6:14) ez lehetetlen volt, „*Krisztusban*” azonban már lehetséges.

Mindazonáltal ne feledjük, hogy a törvény elvárásainak teljesítése nem jelenti, hogy így kiérdemeljük az üdvösséget! Ez lehetetlen, mindig is az volt. Egyszerűen csak arról van szó, hogy aszerint élünk, amire Isten képesé tesz. Ez az engedelmesség élete, amelyben a testet megfeszítettük „*indulataival és kívánságaival együtt*” (Gal 5:24), Krisztus jellemét tükrözve.

A 4. versben a „*járunk*” jellegzetes kifejezés, az egész életvitelre vonatkozik. A *test* itt a meg nem újult embert takarja, a meggyőződésre jutás előtt vagy után. Test szerint járni annyi, mint önző kívánságok uralma alatt élni. Ezzel szemben a Lélek szerint való járás az, amikor az ember eleget tesz a törvény igaz elvárásainak. Ez pedig csak a Szentlélek segítségével történhet meg. Egyedül Krisztus Jézusban áll szabadságunkban azt tenni, amit a törvény megkíván, Krisztus nélkül nincs ilyen szabadságunk. A bűn szolgálja számára lehetetlen megvalósítani a jót, amit akarna tenni (lásd Róm 7:15, 18).

Mennyire tudjuk betartani a törvényt? A törvény általi üdvözülés gondolatát felretéve, vajon elmondható rólunk, hogy „*a törvény igazsága beteljesül*” bennünk? Mi az oka, ha nem így van? Milyen suta kifogásokkal igyekszünk magyarázni viselkedésünket?

TEST VAGY LÉLEK

„Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség” (Róm 8:5-6). Időzzünk el ezeknél az igéknél! Milyen alapvető üzenet árad belőlük? Mit árulnak el az életvitelünkről?

Míg az emberek egyik csoportjának a testi kívánságok teljesítésén jár az esze, addig a másoknak a Lélek dolgain, hogy azt tegyék, amire Ő indítja őket. Az elme határozza meg a tetteket, így e két csoport élete és cselekedetei különbözőek lesznek.

Mire képtelen a test gondolata (Róm 8:7-8)?

A test vágyainak a kielégítésére összpontosító gondolkodás valójában nem más, mint ellenségeskedés Istennel. Aki így gondolkodik, mit sem törődik Isten akaratának teljesítésével, sőt lázad ellene, nyíltan becsmélve törvényét.

Pál különösen nagy hangsúlyt kíván helyezni arra, hogy Krisztus nélkül lehetetlen megtartani Isten törvényét. Újra és újra visszatér a gondolathoz: mindegy, hogy mennyire igyekszik az ember, Krisztus nélkül képtelen a törvénynek engedelmessé válni.

Pálnak kifejezetten az volt a szándéka, hogy meggyőzze a zsidókat: a Tóránál (a törvényüknél) többre van szükség. Életvitelük ugyanis azt bizonyította, hogy az isteni kinyilatkoztatás ellenére éppen olyan bűnök terhelik őket, mint a pogányokat (Róma 2). Mindebből az a tanulság, hogy szükségük van a Messiásra. Nélküle a bűn szolgái maradnak, nem tudnak kitörni uralma alól.

Ezt válaszolta Pál a zsidóknak, akik nem értették, hogy miért nem elég az üdvösségre nézve többé az, amit Isten az Ószövetségben adott. Elismerte, hogy amit tettek, az jó, de el kell fogadniuk a Messiást is, aki már eljött.

Tekintsünk vissza az elmúlt huszonnégy órára! Tetteinket a Lélek vagy a testünk irányította? Mit árul el a válaszuk önmagunkról? Amennyiben tetteinket a testi kívánság határozta meg, milyen változásokra van szükség? Mit tehetünk ennek érdekében?

KRISZTUS MIBENNÜNK

A folytatásban Pál szembeállítja az ember előtt álló, az életviteléből adódó két lehetőséget: a Lélek szerintit – azaz az Isten nekünk ígért Szentlelke szerintit – és a bűnös testi természet által meghatározottat. Az egyik örök életre vezet, a másik örök halálra. Nincs középút. Jézus szavaival: „*Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol*” (Mt 12:30). Ennél már nemigen lehet világosabban, egyértelműbben fogalmazni.

Milyen ígéretet talál Róm 8:9-14 verseiben, aki teljesen átadja magát Krisztusnak?

Ez a szakasz a „testben” való életet szembeállítja a „lélekben” való élettel. A „lélekben” való életet Isten Lelke, a Szentlélek vezérli. Isten Lelkét ez a fejezet Krisztus Lelkének is mondja, talán abban az értelemben, hogy Ő képviseli Krisztust, aki általa lakozik a hívőben (9. és 10. vers).

Ezekben az igékben Pál visszatér ahhoz a képhez, amit Róm 6:1-11 verseiben használt. A „bűn teste”, vagyis a bűnnek szolgáló test képletesen meghal a keresztségben. Az őember „*ővele megfeszítettett*” (6. vers). Amiképpen azonban a keresztség sem csak temetésből (alámerülésből) áll, hanem feltámadásból (a vízből való felemelkedésből) is, úgy a megkeresztelt ember is új életre kel. Ez azt jelenti, hogy a régi énünket nap mint nap halálra kell adnunk, még hozzá saját döntésünkkel. Isten nem veszi el az ember szabadságát. Még a bűn őemberének halála után is lehet vétkezni. Pál ezt írta a kolossébelieknek: „*Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat*” (Kol 3:5).

Így tehát a keresztség után is megmarad a bűn elleni küzdelem. A különbség viszont ott van, hogy akiben a Lélek lakozik, azt már isteni erő segíti győzelemre. Mivel az ember csodálatos módon megszabadult a bűn szolgátságából, kötelessége, hogy többé ne szolgáljon a bűnnek.

A Jézust feltámasztó Isten Lelke lakozik bennünk, feltéve, ha engedjük. Időzzünk még el ennél a kérdésnél! Gondoljunk csak bele, milyen erő áll a rendelkezésünkre! Ugyan mi tart vissza attól, hogy helyesen éljünk vele?

A FIÚSÁGNAK LELKE

Hogyan írja le Pál a Krisztusban való új kapcsolatot (Róm 8:15)? Milyen reményt meríthetünk ebből az ígéretből, és hogyan lesz ez valósággá az életünkben?

Az új kapcsolat félelemtől mentes. A rabszolga fogságban van, életét az urától való szüntelen rettegésben tölti. Szolgálatának hosszú évei után semmit nem nyer. Más a helyzet azonban azzal, aki elfogadja Jézus Krisztust. Először is, önkéntes szolgálatra jelentkezik. Másodszor, félelem nélkül szolgál, mivel „a teljes szeretet kiűzi a félelmet” (1Jn 4:18). Harmadszor pedig, fogadott gyermekként felbecsülhetetlen értékű örökség várományosa.

„A törvényvallással való összhangra törekvés kelti a szolgaság lelkét, ha az ember a saját erejéből igyekszik eleget tenni a törvény követeléseinek. Csak az ábrahámi szövetség alá kerülve lehet reményünk, mert ez a kegyelem szövetsége a Krisztus Jézusba vetett hit által” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1077. o.).

Mi biztosít arról, hogy Isten valóban elfogadott gyermekének (Róm 8:16)?

A Lélek belső tanúsága megerősíti, hogy Isten elfogadott. Noha nem biztosít kizárólag az érzésekre hallgatni, mégis, aki legjobb tudása szerint követi az Ige világosságát, azt egy belső hang arról biztosítja, hogy Isten a gyermekévé fogadta.

Róm 8:17 verse valóban azt jelenti ki, hogy örökösök vagyunk, vagyis Isten családjának tagjai. Örökösként, gyermekként pedig az Atyánktól való nagyszerű örökség várományosai lettünk. Ezt nem érdemljük meg, csak azért kapjuk, mert Istenben új státuszt nyertünk, Jézus helyettünk vállalt halála árán.

Milyen közel állunk az Úrhoz? Tényleg ismerjük Őt vagy csak tudunk róla? Mi az, amit meg kell változtatni az életünkben ahhoz, hogy szorosabb legyen a kapcsolatunk Teremtőnkkel és Megváltónkkal? Mi tart vissza ettől? Miért?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A megváltási terv nem ígér szenvedésektől és küzdelmeiktől mentes földi életet a hívőknek. Ellenkezőleg, arra szólít fel, hogy Krisztus lábnyomában járjanak, önmegtartóztatás és elmarasztalások közepette... A krisztusi jellem az ilyen próbák és üldöztetések következtében alakul ki és mutatkozik meg népében... Nevel, edz és felkészít az elkövetkező dicsőségre, ha osztozunk Krisztus szenvedéseiben” (*The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 568-569. o.).

„Az Isten trónjától leeresztett lánc elég hosszú ahhoz, hogy a legnagyobb mélységbe is leérjen. Krisztus még a legbűnösebb embert is ki tudja emelni a züllés gödréből, hogy oda helyezze, ahol Isten gyermeke, egy örökké tartó örökség várományosa lehet Krisztussal” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 7. köt., 229. o.).

„Az egész menny felmagasztaltja jött el a világunkba, hogy emberi természetben álljon az emberiség élére, s így igazolja a bukott angyalok és az el nem bukott világok lakói előtt, hogy Isten segítségével mindenki képes az Ő parancsolataihoz való engedelmességben járni...

Megváltónk megfizette értünk a váltságdíjat. Senki számára nem szükség-szerű, hogy Sátán szolgálja legyen. Krisztus mindenható támogatóként áll mellettünk” (Ellen G. White: *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 286-287. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvassuk el újból az előbbi White-idézeteket! Minek a reményét meríthetjük belőlük? Hogyan valósulhatnak meg a győzelem ígéretei az életünkben? Miért nem érzük el mindazt, amire Krisztusban ígéretet kaptunk?
2. Hogyan lehetséges a gyakorlatban gondolatainkat naponként a „*Lélek dolgaira*” összpontosítani (Róm 8:5)? Ez mit jelent? Mit kíván a Lélek? Mit nézünk meg, olvasunk el vagy gondolunk, ami megnehezíti, hogy ezt elérjük?
3. Vajon a nagy küzdelemben melyik oldalon állunk? Nincs semleges terület! Mi minden következik ebből a rideg tényből? Hogyan kell hatnia ennek a felismerésnek az életünkre, a döntéseinkre, még a „kisebb” dolgokban is?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: EGY KŐ MÉGIS

Sok mindent nem tudhatunk
a mi gyalázatunkról,
kicsináltatásunkról;
Szellemi hatalmasság gyúrt széjjel minket
a saját képére, hasonlatosságára.
Végtelen fekete gombolyag,
démoni végtermék lettünk.
Egy kő mégis továbbizzik valahol legbelül,
s a hazatérés is olyan egyszerűnek tűnik,
a hízott tulkok sült illata,
a ház előtt álló szikár alak,
s borostyán-szerelme,
mely fölkúszik a bokától a tarkóig,
hogy aztán az égen, ropogjon.
Majd lefeslik korom, pernye,
hogy feltetsszék
az arany.